Čj. R 4/2001 V Brně dne 26. 4. 2002

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 4. 2001 čj. S 12/01-888/01-VO I ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 495/1992 Sb., zákona č. 286/1993 Sb. a zákona č. 132/2000 Sb., podal účastník řízení - společnost **Rigips, a.s.,** IČ 41 19 39 54, se sídlem Horní Počaply čp. 254, PSČ 277 03, okres Mělník, ve správním řízení právně zastoupený na základě plné moci ze dne 5. 3. 2001 JUDr. Davidem Faladou, advokátem se sídlem Platnéřská 4, Praha 1, jsem podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh zvláštní komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona,

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 4. 2001 čj. S 12/01-888/01-VO I

1. ve výrokové části pod bodem 1. **m ě n í m** takto:

Účastník řízení Rigips, a.s., IČ 41 19 39 54, se sídlem Horní Počaply čp. 254, PSČ 277 03, okres Mělník, porušil ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 495/1992 Sb., zákona č. 286/1993 Sb. a zákona č. 132/2000 Sb., tím, že v Článku I., bod 1.3 kupních smluv v letech 1998, 1999, 2000 a 2001, a v Článku III., bod 3.4 kupních smluv v letech 1998 a 1999, uzavřel s distributory výrobků RIGIPS ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) téhož zákona zakázané a neplatné dohody o nepřímém určení ceny pro prodej konečnému spotřebiteli, které narušily hospodářskou soutěž na trhu sádrokartonových desek v České republice.

2. výrokovou část pod bodem 2. **p o t v r z u j i.**

3. výrokovou část pod bodem 3. **p o t v r z u j i.**

O d ů v o d n ě n í

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) vydal dne 27. 4. 2001 rozhodnutí čj. S 12/01-888/01-VO I, v jehož 1. výrokové části deklaroval, že společnost RIGIPS, a.s., se sídlem Praha 2, Blatnická 28 (dále též „účastník řízení“), porušila ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění zákona č. 495/1992 Sb., zákona č. 286/1993 Sb. a zákona č. 132/2000 Sb. (dále jen „zákon“ anebo „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), tím, že v Článku I., bod 1.3 kupních smluv uzavřených s distributory výrobků RIGIPS v průběhu let 1998, 1999, 2000 a 2001, dále v Článku III., bod 3.4 kupních smluv uzavřených s distributory výrobků RIGIPS v průběhu roku 1998 a 1999, uzavřela zakázané a neplatné dohody o nepřímém určení ceny pro prodej konečnému spotřebiteli, které mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu sádrokartonových desek v České republice.

Za toto porušení zákona byla účastníku řízení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 zákona uložena ve 2. výrokové části pokuta ve výši 500 000,- Kč.

Ve 3. výrokové části pak Úřad v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. e) zákona uložil účastníku řízení povinnost k nápravě, a to informovat distributory o rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže obsaženém ve výrokové části 1. tohoto rozhodnutí a předložit distributorům návrh dodatku ke kupní smlouvě obsahující změnu Článku I., bod 1.3 tak, že bude vypuštěna věta druhá a Článku III., bod 3.4 tak, aby z textu byla vypuštěna první věta tohoto ustanovení. Ke splnění uvedené povinnosti Úřad účastníku řízení stanovil lhůtu do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad, který odůvodnil nedostatečným zjištěním skutkového stavu a nesprávným právním posouzením ze strany Úřadu, a to zejména ve vztahu k uložené sankci a určení její výše.

Správní orgán rozhodující v prvním stupni neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 správního řádu a v souladu s § 57 odst. 2 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Dne 1. 7. 2001 nabyl účinnosti zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, který zrušil zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb. se řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních předpisů.

Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí včetně příslušného správního spisu přezkoumal v celém rozsahu a o námitkách v rozkladu uvážil takto:

V rozkladu účastník uvedl přesnou citaci napadených ustanovení kupních smluv a dále některé z argumentů Úřadu uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Účastník přisvědčil tvrzení Úřadu, že na přípravě návrhu smlouvy distributoři skutečně neparticipují, namítl však, že je zřejmě liché a nespravedlivé tvrzení, že tím, že na tvorbě návrhu smlouvy distributoři žádným způsobem neparticipují, vytvořil účastník takový stav, kdy je pouze na

jeho rozhodnutí, kdy bude plnění cenového ujednání po distributorech skutečně požadovat, neboť dle výpovědí svědků se protistrana vždy měla možnost vyjádřit k předloženému návrhu smlouvy a účastník se protinávrhům nebránil a byl je ochoten akceptovat. Pokud jde o skutečné požadování plnění cenového ujednání po distributorech, jde podle vyjádření účastníka skutečně o subjektivní právo účastníka a je skutečně na jeho rozhodnutí, kdy bude takové plnění vyžadovat; takové chování distributora však objektivně nenastalo. Účastník má za to, že ani v tomto bodě tedy nevytvořil stav, který by byl jednostranně výhodný jen pro něj, když stejně tak mají distributoři subjektivní právo vyžadovat plnění povinností účastníka daných smlouvou.

Ke shora uvedeným tvrzením účastníka uvádím následující: Úřad podrobil účastníkem řízení předložené kupní smlouvy přezkumu a dospěl k závěru, že se jedná o tzv. formulářové smlouvy, neboť jsou téměř shodné co do formy i obsahu. K námitce účastníka připouštím, že účastník mohl umožnit druhé smluvní straně participovat na obsahu smlouvy, ve skutečnosti však žádné změny účastníkem iniciovaného znění smlouvy učiněny nebyly. To se týká i smluv uzavřených se svědky – panem ing. Holčapkem, panem Sekerkou i panem Konečným, jejichž výpověďmi účastník v rozkladu podpořil své tvrzení, že se nebránil protinávrhům ze strany distributorů. Na základě uvedených skutečností přisvědčuji konstataci Úřadu, že distributoři fakticky žádným způsobem neovlivnili text kupní smlouvy a akceptací předloženého návrhu se tak skutečně ocitli v situaci, kdy záleželo pouze na vůli účastníka, zda v případě porušení sjednaných protisoutěžních cenových závazků distributorem využije možné sankce.

Námitce účastníka, že nevytvořil stav, který by byl jednostranně výhodný jen pro něj, nelze přisvědčit. Účastník řízení prokazatelně v článku III., bod 3.4. kupních smluv stanovil cenový závazek, jemuž odpovídala sankce smluvená pro případ porušení tohoto závazku ze strany distributora, jednostranně uplatnitelná účastníkem. Žádné obdobné ustanovení ve prospěch protistrany – distributora ve smlouvě však dohodnuto nebylo. Nelze proto hovořit o vyváženém stavu mezi smluvními stranami. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že plnění cenových ujednání ze smluv účastník řízení nevyžadoval a jejich případné neplnění ani nesankcionoval, což však dohodu nezbavuje protiprávnosti a nebezpečnosti z pohledu zákona o ochraně hospodářské soutěže, pouze mění míru intenzity nebezpečnosti. Skutečností však je, že plnění zakázaných ustanovení kupní smlouvy sice nebylo vyžadováno, právní zástupce účastníka řízení však také uvedl, že dle dosavadní zkušenosti účastníka strany tato ujednání plní (ve spisu l. č. 113), a distributoři navíc uvedená ustanovení ze smluv dodržovali (ve spisu l. č. 93, 98, 151).

Podle přesvědčení účastníka řízení je cenová ujednání v článku I., bod 1.3 a článku III., bod 3.4 smlouvy nutno chápat ve vzájemné souvztažnosti. Účastník při formulaci příslušných ustanovení smluv vycházel ze svých zkušeností na trhu, kdy budování distribuční sítě bylo nezřídka ohrožováno nezodpovědným chováním distributorů snažících se mimořádně zvýhodněnými cenami likvidovat v regionech, v nichž normálně nepodnikali, ostatní distributory. Účastník namítl, že při formulaci ujednání článku I., bod 1.3 reflektoval tuto zkušenost, přičemž „jinými regiony“ mohly být míněny pouze ty regiony, v nichž distributor normálně nepůsobil. K tomu považoval účastník za nutné dodat, že výběr regionů byl plně v rukou distributorů, což shodně potvrdili svědci i účastník. Účastník rovněž uvedl, že budování distribuční sítě a snahu chránit takto vybudovanou distribuční síť považují svědkové za jednání normální v hospodářské soutěži, stejně tak je podle jeho názoru nutno chápat i výrok zástupce účastníka ze dne 28. března 2001, citovaný v rozhodnutí Úřadu.

V souvislosti se shora uvedenými námitkami účastníka řízení upozorňuji na skutečnost, že normou, podle níž bylo posuzováno jednání účastníka řízení a která stanoví meze dovoleného hospodářskou soutěž nenarušujícího chování soutěžitelů, je právě zákon o ochraně hospodářské soutěže, kdy v konkrétním případě je jím právě ustanovení § 3 odst. 1 zákona, které zní: *„Veškeré dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí sdružení podnikatelů a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže na trhu zboží, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud ministerstvo pro hospodářskou soutěž (dále jen „ministerstvo“) nepovolilo výjimku.“*, jež je konkretizováno v odstavci 2 písm. a) téhož ustanovení zákona, že *„Zakázanými ve smyslu odstavce 1 jsou zejména dohody, popřípadě jejich části, obsahující přímé nebo nepřímé určení cen, popřípadě jiných obchodních podmínek.“*

V článku I., bod 1.3 předmětných kupních smluv bylo m.j. výslovně uvedeno, že *„Při realizaci přímých dodávek do jiných regionů však nesmí být zboží nabízeno výrazně pod úrovní cen, které jsou v tomto regionu běžné.“*, a Článek III., bod 3.4. dále stanovil, že *„Kupující se zavazuje pro splnění předmětu smlouvy vytvářet následující podmínky a předpoklady: Dodržovat zásady obchodní a cenové politiky vyhlášené prodávajícím, zejména však vědomě nenarušovat stávající fungující vazby v obchodní síti prodávajícího (zejména vztah přímý kupující – další kupující), které by vedlo ke snižování cen na trhu. Toto jednání bude považováno za jednání poškozující zájmy společnosti Rigips, a proto z něj budou vyvozovány důsledky (ztráta nároku na bonus, zvýšení prodejní ceny apod.). Prodávající doporučí cenovou úroveň (viz „Ceník výrobků a materiálů Rigips“), přičemž kupující je oprávněn k vlastní tvorbě cen a vlastní obchodní politiky.“*

Z dikce citovaných článků kupních smluv nepochybně vyplývá závazek či povinnost distributorů dodržovat při distribuci odebraného zboží úroveň cen v konkrétním regionu tak, aby nedocházelo ke snižování cen na trhu, to vše pod možností sankce ze strany prodávajícího.

Považuji za nesporné, že čl. I., bod 1.3 a čl. III., bod 3.4. zmíněných kupních smluv jsou zakázanými a neplatnými dohodami způsobilými narušit soutěž ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona, neboť jsou schopny omezit, popřípadě přinejmenším ovlivnit distributory ve svobodném a nezávislém rozhodování o cenách jimi prodávaného zboží, přičemž hrozba sankce ze strany prodávajícího – účastníka řízení v případě nedodržování těchto ustanovení smlouvy toto omezení umocňuje. Ze svědeckých výpovědí náhodně vybraných kupujících - distributorů vyplynulo, že podkladem pro stanovení prodejní ceny jsou právě ceníky poskytnuté účastníkem řízení (ve spisu l. č. 92, 123, 128). Na tomto nic nemění ani skutečnost, že účastník řízení plnění těchto dohod nekontroloval a nevyžadoval. Této namítané skutečnosti lze přisvědčit a při rozhodování o výši pokuty byla Úřadem zohledněna. To, že tedy účastník řízení smluvené sankce ani v jediném případě nevyužil, plnění dohod nekontroloval a nevyžadoval, však dohody nezbavuje protiprávnosti, pouze mění míru intenzity nebezpečnosti z pohledu zákona.

Na základě všech shora uvedených skutečností lze označit argumentaci účastníka jeho podnikatelskými zkušenostmi ze soutěžněprávního hlediska za irelevantní. Rozklad nepřinesl žádné nové skutečnosti, které by mohly přispět ke změně právní kvalifikace. Naopak všechny okolnosti dosud zjištěné ve správním řízení nadále nasvědčují závěru Úřadu, že zřejmým cílem zakázaných cenových ujednání ve smlouvách bylo zabezpečit shodnou cenovou úroveň

výrobků RIGIPS prodávaných jednotlivými distributory či přinejmenším ovlivnit prodejní cenu pro konečného zákazníka.

V další části rozkladu účastník zdůraznil, že ani jedna ze smluvních stran se nikdy nepokusila blíže definovat obrat „cena v místě obvyklá“, z čehož lze podle účastníka dovodit, že strany tomuto ustanovení pro běžný rámec podnikání velkou důležitost nepřikládaly, a ponechaly si tak dostatek volnosti posoudit, zda půjde o jednání likvidační, či nikoliv. Poukázal dále na skutečnost, že citace Úřadu v odůvodnění rozhodnutí není přesná, vypouští-li důležité adjektivum „výrazně“. Podle názoru účastníka jde pouze o prodej zboží za cenu výrazně nižší, a to navíc s úmyslem vědomě narušovat stávající obchodní vazby v distribuční síti účastníka. Smyslem těchto ujednání tedy údajně nebylo omezit konkurenci mezi distributory, ale zamezit jejich likvidaci jako podnikatelských subjektů nabízením zboží výrazně za dumpingovou cenu.

Účastníkem uvedený obrat „cena v místě obvyklá“ není v žádné z předložených kupních smluv použit. Účastník tím zřejmě mínil v článku I., bod 1.3 kupních smluv uvedený výraz *„úroveň cen, které jsou v tomto regionu běžné“*.

V článku I., bod 1.3 kupních smluv je uvedeno: *„Při realizaci přímých dodávek do jiných regionů však nesmí být zboží nabízeno výrazně pod úrovní cen, které jsou v tomto regionu běžné.“* Svědek Ing. Filip Holčapek, jednatel společnosti BAUSTOFF + METALL Brno, s.r.o. k dotazu Úřadu, jak jim byl prodávajícím vysvětlen důvod zařazení shora citovaného ujednání do smluv, uvedl (ve spisu l. č. 98), že toto ustanovení znamená ochranu obchodních partnerů před zneužitím mimořádně zvýhodněných podmínek a že Rigips, a.s. dodržování tohoto bodu výslovně požaduje v celé síti svých prodejců. Toto vyjádření svědka ing. Holčapka tak vyvrací tvrzení účastníka řízení, že uvedenému ustanovení smlouvy smluvní strany nepřikládaly důležitost. Lze se domnívat, že i účastník řízení zřejmě považuje toto ustanovení za významné, když jeho právní zástupce na ústním jednání dne 28. 3. 2001 (ve spisu l. č. 112) uvedl, že: *„Nabízení zboží výrazně pod úrovní cen v daném regionu (bod 1.3 smlouvy) nebo vědomé narušování stávajících fungujících vazeb v obchodní síti (bod 3.4 smlouvy) považujeme za jednání likvidační a v zásadě za jednání nekalosoutěžní.“* Poukazuji na to, že i když účastník v rozkladu argumentoval tím, že „ceně v místě obvyklé“ strany pro běžný rámec podnikání velkou důležitost nepřikládaly, je skutečností, že k plnění inkriminovaných dohod o dodržování cenové úrovně poskytoval účastník distributorům ceníky s konkrétně stanovenými doporučenými cenami, za které měl distributor prodávat odebrané zboží konečným spotřebitelům.

Námitku účastníka ohledně údajně záměrného neuvedení slova *„výrazně“* při citaci předmětného ujednání kupní smlouvy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, odmítám. Jak jsem z odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, Úřad konkrétní znění článku I., bod 1.3., věta druhá v plném znění citoval na straně 2 napadeného rozhodnutí. Nicméně i kdyby v právním hodnocení případu slovo *„výrazně“* uvedeno nebylo, v kontextu celého správního řízení to nic nemění na výsledku posouzení věci.

Účastník řízení uvedl, že vytváření distribuční sítě a její ochrana se mezi soutěžiteli považují za normální praxi a že vědomé snahy o likvidaci fungující distribuční sítě lze bezesporu považovat za škodlivé a způsobilé přivodit újmu jak konečným spotřebitelům, tak soutěžitelům. Vyjádřil dále přesvědčení, že ani Úřad nebude hájit stanovisko, že takové jednání je v souladu s dobrými mravy soutěže.

Účastník řízení dále poukázal na účelovou fragmentární citaci napadených pasáží ze smluv. Připustil, že pouze z citovaného textu by sice bylo možno dovodit, že jde o cenová ujednání ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně hospodářské soutěže, v uvedeném případě však účastník s distributory dohodl jiné ujednání, než jak je v rozsudku citováno a příslušné strany (účastník a konkrétní distributor) výslovně ve smlouvě deklarovaly, že distributor je oprávněn k „vlastní tvorbě cen a vlastní obchodní politiky“. Tato ustanovení pak podle názoru účastníka možné logicky interpretovat pouze tak, že jde o zdůraznění nepřípustnosti likvidačního, a tedy nekalosoutěžního jednání. Účastník vyslovil domněnku, že vzhledem k tomu, že napadená ujednání ze smluv byla oběma stranami chápána jako určení limitních hranic chování v hospodářské soutěži, za nimiž by již šlo o nekalosoutěžní jednání, nelze je vůbec zařadit mezi cenová ujednání ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona.

Připouštím, že Úřad v napadeném rozhodnutí opomněl citovat závěrečné ujednání článku III., bod 3.4, které zní: *„Prodávající doporučí cenovou úroveň (viz „Ceník výrobků a materiálů Rigips“), přičemž kupující je oprávněn k vlastní tvorbě cen a vlastní obchodní politiky.“* Úřad však uvedené ujednání, ačkoli jej v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nezmínil, při posuzování věci samozřejmě zohlednil, přičemž dospěl k závěru, že v kontextu s protisoutěžním cenovým ujednáním a zejména sankčním ustanovení tohoto bodu smlouvy nemůže zmírnit jejich závažnost a ovlivnit tak výsledky posouzení případu jako celku. Možný negativní dopad na konečného spotřebitele je v daném případě i při existenci uvedeného ustanovení patrný.

K uvedené argumentaci účastníka uzavírám, že účastník v rozkladu nepředložil žádné nové důkazy ani neuvedl nové skutečnosti, které by mohly změnit, popř. alespoň ovlivnit závěr Úřadu uvedený ve výroku napadeného rozhodnutí.

V další části rozkladu týkající se odůvodnění výše pokuty účastník řízení vyslovil přesvědčení, že Úřad zhodnotil skutkový stav v rozporu s dokázanými fakty a bez ohledu na výpovědi účastníka a svědků. Dále namítl, že jde zřejmě o mylné posouzení obsahu vyjádření zástupce účastníka ze dne 28. 3. 2001, které ač Úřad použil na podporu svých tvrzení, ve skutečnosti závěrům Úřadu přímo odporuje. Z tohoto pohledu má účastník za to, že uložená sankce je nepřiměřeně vysoká, stanovení její výše je nepřezkoumatelné a nemá oporu v provedeném dokazování, kdy Úřad navíc nepřihlédl ke vstřícnému jednání účastníka řízení v průběhu celého správního řízení. Účastník konečně namítl, že výše pokuty je nedostatečně odůvodněna.

V průběhu správního řízení Úřad analyzoval obsah jednotlivých kupních smluv a své závěry uvedl na straně 7 napadeného rozhodnutí. Zabýval se rovněž výpověďmi svědků i účastníka řízení. Každý důkaz hodnotil jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Připomínám, že je ponecháno na správním orgánu, aby sám uvážil, zda ten který důkazní prostředek připustí, a aby sám podle pravidel logiky a zkušeností ocenil důkazní moc připuštěného důkazu.

V rámci přezkumu postupu Úřadu jsem dospěl k závěru, že skutkový stav má oporu v souhrnu provedených důkazů, které Úřad z hlediska zákona správně vyložil a kvalifikoval. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Úřad při zkoumání, jak inkriminované protisoutěžní dohody mohly ovlivnit soutěžní prostředí na daném trhu, vycházel právě z provedených důkazů, když uvedl, že cenové dohody přinejmenším potenciálně ohrozily soutěž mezi distributory případným vynucováním plnění cenového ujednání. Poté, co jsem

podrobně rozebral výpovědi svědků a odpovědně zvážil všechny konsekvence daného případu, však nemohu kvalifikovat dohodu o dodržování doporučené cenové politiky distributorem pod hrozbou vyvození důsledků ze strany účastníka jinak, než jako dohodu zakázanou a neplatnou narušující hospodářskou soutěž ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona. V tomto smyslu jsem změnil výrok rozhodnutí.

Úřad se zabýval rovněž vyjádřením právního zástupce účastníka řízení, který při jednání před Úřadem dne 28. 3. 2002 do protokolu uvedl, že *„Nabízení zboží výrazně pod úrovní cen v daném regionu (bod 1.3 smlouvy) nebo vědomé narušování stávajících fungujících vazeb v obchodní síti (bod 3.4. smlouvy) považujeme za jednání likvidační a v zásadě za jednání nekalosoutěžní.“* Vzhledem ke skutečnosti, že kupní smlouvy obsahují možnou sankci za nedodržení určité cenové úrovně (čl. III., bod 3.4. kupní smlouvy), nelze výše citované vyjádření právního zástupce účastníka řízení vyložit jinak, než jak to Úřad učinil v napadeném rozhodnutí, totiž že cílem účastníka řízení bylo předmětným cenovým ujednáním omezit svobodnou vůli odběratelů (distributorů) při tvorbě ceny.

Závěrem přezkumu jsem zvážil námitky účastníka řízení ohledně výše uložené pokuty. Na základě ustanovení § 14 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže je Úřad oprávněn za porušení ostatních povinností uvedených v zákoně uložit soutěžitelům pokutu až do výše 10 000 000 Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu za poslední ukončený kalendářní rok. Jestliže je prokázán majetkový prospěch soutěžitele v důsledků porušení povinností podle tohoto zákona, uloží se mu pokuta nejméně ve výši tohoto prospěchu.

Správní řízení neprokázalo, že účastník řízení získal z uzavření zmíněných dohod majetkový prospěch. Při rozhodování o výši pokuty podle věty první ustanovení § 14 odst. 4 zákona za porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona, které nastalo uzavřením zakázaných a neplatných cenových dohod, Úřad přihlížel k závažnosti a délce porušení zákona. Soutěžní právo obecně považuje dohody o cenách za jedno z nejzávažnějších protisoutěžních jednání. Přestože na vertikální dohody je pohlíženo mírněji, neboť zpravidla nemají tak závažný dopad na soutěž jako dohody soutěžitelů na horizontální úrovni, vertikální cenová dohoda představuje závažné porušení zákona. Z hlediska závažnosti porušení zákona je třeba vzít v úvahu také to, že v řízení byl prokázán záměr účastníka řízení omezit svobodnou vůli distributorů při tvorbě prodejní ceny zboží. V časovém horizontu se účastník řízení dopouštěl porušení zákona v průběhu let 1998 až 2001, tedy po období, které lze označit jako dlouhé. Naproti tomu Úřad při rozhodování o výši pokuty vzal v úvahu také polehčující okolnosti, kdy zohlednil zejména menší intenzitu narušení soutěže, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by účastník řízení plnění shora uvedených ustanovení kupní smlouvy kontroloval nebo jejich dodržování vynucoval. Úřad proto uložil pokutu na základě správního uvážení při spodní hranici možné výše pokuty.

Po přezkoumání rozhodnutí včetně materiálů tvořících obsah správního spisu a námitek v rozkladu jsem posoudil věc jak jednotlivě, tak ve všech souvislostech. Dospěl jsem k závěru, že dohody konkretizované ve výroku rozhodnutí, jsou zakázanými a neplatnými dohodami o nepřímém určení ceny ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 3 odst. 2 písm. a) zákona, které v době uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí narušily hospodářskou soutěž na vymezeném relevantním trhu.

Napadené rozhodnutí jsem přezkoumal i nad rámec námitek v rozkladu. V postupu Úřadu při vedení správního řízení a rozhodování jsem neshledal žádné skutečnosti, které by byly důvodem pro zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, popřípadě pro zrušení rozhodnutí a

vrácení věci k novému projednání. Úřad se v odůvodnění napadeného rozhodnutí pečlivě zabýval skutkovou stránkou věci a uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení shromážděných důkazů, o které opíral konstataci o porušení zákona účastníkem řízení. Ztotožňuji se rovněž s postupem Úřadu, který při posuzování věci přihlédl k čl. 81 Smlouvy o založení ES ve znění Amsterodamské smlouvy, navazujícím předpisům soutěžního práva ES v oblasti vertikálních dohod i souvisejícím judikátům Evropské komise, na které v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal.

1. část výroku jsem však v souladu s ustanovením § 59 odst. 2 správního řádu změnil. Změna spočívá jednak ve zpřesnění označení zakázaného jednání účastníka uvedením konkrétního ustanovení zákona, jež bylo porušeno, a to ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) zákona. Rovněž obchodní firmu účastníka jsem uvedl do souladu s jejím zápisem v obchodním rejstříku, byla-li v napadeném rozhodnutí uvedena obchodní firma účastníka velkými písmeny, ač v zápise do obchodního rejstříku je uvedena písmeny malými. Jednalo se však toliko o drobnou odlišnost v grafickém provedení, která nemohla způsobit záměnu soutěžitele ani jej nijak nezkrátila na jeho právech, a nemohla mít za následek ani neplatnost rozhodnutí. Další změny výroku v části 1. pak formulačně zpřesňují skutkovou podstatu porušení zákona účastníkem řízení, které jsem však oproti názoru. Tyto změny neovlivňují závěry Úřadu ve 2. a 3. výrokové části napadeného rozhodnutí, proto byly potvrzeny.

Ze všech shora uvedených důvodů jsem návrhu účastníka řízení na zrušení napadeného rozhodnutí nevyhověl, podaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

právní zástupce účastníka řízení
JUDr. David Falada, advokát
Platnéřská 4, 110 00 Praha 1

Rigips, a.s.
Horní Počaply čp. 254
PSČ 277 03, okres Mělník

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 4. 2002 a stalo se vykonatelným dne 10. 5. 2002.